

Arrest

nr. 109 926 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 december 2006 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstanties.

Op 13 maart 2007 werd ten aanzien van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 26 juli 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 3116 van 25 oktober 2007 werd het beroep van verzoekers

verworpen en de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd.

Op 12 december 2007 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 17 april 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nogmaals de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers wederom een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 17 691 van 24 oktober 2008 werd ook dit beroep van verzoekers verworpen en werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw bevestigd.

Op 6 november 2008 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen.

Op 28 november 2008 dienden verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 10 april 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nogmaals de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en houdende de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 29 468 van 30 juni 2009 werd ook dit beroep van verzoekers verworpen en werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opnieuw bevestigd.

Op 14 november 2009 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 4 september 2012 ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 96 426 van 31 januari 2013 werd deze beslissing vernietigd.

Op 15 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wederom ongegrond wordt verklaard.

Op 23 april 2013 werd ten aanzien van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) genomen. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon (...) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 29 oktober 2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

Ze wijst er op dat ze *in casu* over een gebonden bevoegdheid beschikt.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met geldig visum, hetgeen door verzoekers niet wordt weerlegd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

De thans bestreden beslissingen strekken ertoe de illegale verblijfssituatie van verzoekers vast te stellen. Zij steunt op andere juridische en feitelijke vaststellingen dan de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen van verzoekers ongegrond wordt verklaard.

Voorts merkt de Raad op dat, zoals ook vermeld in de bestreden bevelen, de asielaanvraag van de verzoekers definitief is afgewezen bij arrest nr. 29 468 van 30 juni 2009, van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nu de subsidiaire beschermingsstatus niet is toegekend, impliceert dit gegeven dat al een onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM is geschied met betrekking tot de situatie in het herkomstland van verzoekers. De bewoordingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM zijn immers gelijklopend.

In de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan het volgende gelezen worden : *“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)”* (Gedr.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien verweerder in de huidige fase van de procedure de verzoekers op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat hij hun medische situatie in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: *“qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)”*). In casu blijkt echter nergens uit dat verweerder de thans bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. De afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

Evenwel dient te worden verwezen naar het arrest nr. 109 925 van 17 september 2013 waaruit blijkt dat de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt vernietigd. Dit heeft tot gevolg dat de aanvraag van verzoekers opnieuw hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij opnieuw in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie als gevolg van de beslissing van 25 augustus 2010 waarbij hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Dit is niet verenigbaar met de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (RvS 30 september 2009, nr. 196.530). In het kader van een goede rechtsbedeling worden de bestreden bevelen (bijlage 13quinquies), om deze reden eveneens vernietigd.

3. Korte debatten

Het voorliggende beroep leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU